

«Ένας κόσμος ποίησης»

Δεκάδες τετραγωνικά αποπνέουν χρώματα και σχήματα. Ένας ολόκληρος όροφος στο νέο Μουσείο Μπενάκη της οδού Πειραιώς έχει γεμίσει παράξενες φιγούρες, που στην ψίχα τους αποκαλύπτονται άνθρωποι και ζώα ως τρυφερές καρικατούρες. Το χρώμα δίνει επίσης τον τόνο. Τα βαθιά κόκκινα, τα μπλε του κοβαλτίου, το πυκνό μαύρο.

Είναι η αναδρομική έκθεση του Γιώργου Μήλιου, με έργα από το 1960 ως το 2013, αυτού του λιπόσαρκου ανθρώπου που γνωρίζει πώς να γιγαντώνεται μέσα από τη ζωγραφική του. Μια έκθεση που κάνει τα εγκαίνιά της αύριο το βράδυ και θα διαρκέσει ως τις 28 Ιουλίου.

«Η έρευνα και η ατέρμονη επιμονή του για το σχέδιο αποτελούν τους δύο αξιόπεραστους πόλους της ζωγραφικής και χαρακτηριστικές του έκφρασης από το 1960 ως σήμερα. Η ευρυμάθεια και η επιμονή του για καθετί ελληνικό τον οδήγησαν στο να εργαστεί επί τέσσερα χρόνια ως ζωγράφος-συντηρητής στο Βυζαντινό Μουσείο

Αναδρομική έκθεση του Γιώργου Μήλιου στο Μουσείο Μπενάκη

Αθηνών και τη Μονή της Αγίας Αικατερίνης του Σινά... Ως παθιασμένος διάκονος της τέχνης, με το πολύτερο έργο του κατάφερε να δώσει στα οράματα και τα συναισθήματά του μυστικούς λογισμούς», σημειώνει ο επιμελητής της έκθεσης Τάκης Μαυρωτάς.

«Από το 1957 μου έκανε εντύπωση η τέχνη του ή, καλύτερα, η γραμμή του. Και μόνο η γραμμή του ήταν αρκετή για να εκφράσει τον κόσμο όλο. Με είχε εντυπωσιάσει αυτή η γραμμή και νομίζω ότι δεν είχε ανάγκη να χρησιμοποιήσει άλλο τρόπο. Ήταν αρκετός για να αποδώσει την αίσθηση που σου δίνει η φύση», προσθέτει ο φίλος του Αλέκος Φασσιανός.

Ο ίδιος ο Μήλιος μας ξεναγεί στην έκθεση: «Δείτε εδώ, ο άνθρωπος που έβαφε την κορνί-

za άφισε να στάξει μια στάλα μπογιά πάνω στο έργο. Δεν την καθάρισα. Του ταιριάζει. Είναι ένα σχόλιο». Και ακόμα: «Να, εδώ κάνω χιούμορ. Μ' αρέσει να έχουν χιούμορ κάποια έργα μου».

Δείχνει τις φωτογραφίες που έχει τυπώσει ο ίδιος: «Ήταν ένα παλιό χαλάκι της μάνας μου. Πρόσθεσα τον Μπάτμαν. Νομίζω ότι του ταιριάζει. Κι αυτή η περίεργη μορφή στην παραλία είμαι εγώ κρατώντας ένα ξύλο».

Ν' αφήσουμε τον Χρόνη Μπότσογλου να κλείσει αυτή τη σύντομη περιήλωση: «Όσο περισσότερο κοιτώ τις ζωγραφίες του τόσο με γοητεύουν, με βυθίζουν στον κόσμο όπου κυριαρχεί η ποίηση, με ό,τι μπορεί αυτό να σημαίνει, δηλαδή μια ζωγραφιά με την απρόβλεπτη αίσθηση του ονείρου, σαν το παιχνίδι με το οποίο το παιδί γνωρίζει τον άγνωστο κόσμο που το περιβάλλει, δοκιμάζοντάς τον, και όπως το ερωτικό τραγούδι του πουλιού δημιουργεί την άνοιξη».

Χρ. Σ.

